

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

5. Quomodo anni Seniorum, & primæ seruitutis ad tempus Othonielis referantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

Quomodo anni Seniorum & prima seruitutis ad tempus Othonielis se habeant.

Notan. 1. Per hos Seniores intelligi posse, non eos solos, qui mortuo Iosue fermè vsque ad seruitutem Mesopotamenam superstites fuerunt, vt bene Abulensis Iudic. 2. qu. 12. sed etiam aliquos qui postea vixerunt, saltem vsque ad finem Othonielis, quando Hebræi ab Othoniele ad frugem redacti aliquam diu ita vixerunt, vt præcipua pars populi verum Dei cultum vt minimum publicè retinerent, non obstante, priuata fortè quorundam idololatriæ, vt notat Gordonus cap. 9. num. 8.

Qui hic dicantur Seniores.

Notan. 2. Non omnia, quæ Iudic. cap. 2. enarrantur inter obitum Iosue & principatum Othonielis contigisse: hic enim per modum Prologi nonnulla afferuntur, quæ varijs temporibus gesta sunt, & tarius sequentibus capitibus explicantur, vt apparet vers. 16. & sequentibus. Nonnulla etiam referuntur, quæ sub Iosue acciderunt, nempe vers. 23. Hinc Abulensis q. 1. monet, hoc capite non seruari temporis ordinem, sed tantum narrari, quæ ad Iudicium successione spectant: quæ verò ordine temporis gesta sunt, eorum historiam inchoari ad medium capitis tertij.

Prologus lib. Iudicij

Notan. 3. Defuncto Iosue Hebræos non ilico in Idololatriam prolapso: prius enim consulto Numinis oraculo aliqua bella gesserunt. In eo autem primò deliquerunt, quod gentes aliquas, quæ Dei iussu ad internecionem delendæ erant, seruarint incolumes, vt cap. 1. & 3. cernere licet. Deinde quod societatem & connubia verita cum iisdem gentibus iniuerint, cap. 3. vers. 6. Denique quod ad cultum idololatricum defluerint, ibid. & v. 7. Quas ob causas Dei permisso Chusan Rex Mesopotamiæ eos in octennalem seruitutem redegit, vers. 8. sub cuius seruitutis finem, cum pœnitentes filij Israël opem diuinam implorassent, suscitauit eis Saluatorem, & liberauit eos, videlicet per Othonielem vers. 9. qui cum Tyrannum oppressisset, terra annos 40. quieuisse, & Othoniel ei bisse, dicitur v. 11.

Lapsus Hebræorum mortuo Iosue.

Ex quibus hoc vnum clarè deducitur, plusquam vnum annum ab exitu Iosue vsque ad inceptam oppressionem sub Rege Chusan decurrisse: hoc autem tempore, quod plerique interregnum vocant, indubitatum videtur, senes aliquos, in singulis, aut saltem pluribus fuisse tribubus, qui exemplo & auctoritate sua populum in officio aliquam diu continuerint, & negotia bellica tractarint. Si enim tunc non fuerunt Senes, qui nouerant omnia opera Domini,

1. Seruitus cepit aliquandiu post mortem Iosue.

P. Philippi

Chronologia Testamenti

A. IV 17

qua fecerat in Israel: tempus, quo post Iosue ij exiterint assignari non potest. Verum quot anni post mortem Iosue hisce herouibus debeantur, variè opinantur.

*Opiniones
hac de re.*

5. Gordonus duos circiter annos inter Iosue obitum & istam sententiam inferit. Tornielus primùm annos 10. tribuit Iosue, tum istis Senioribus 7. Petauius Iosue præfecturam annis 14. definit, deinde per annum Seniores subrogat, tum seruitutem Mesopotamenam octo annis substituit, ac tandem iudiciariam potestatem Othonielis, 40. annorum pacto, à morte Moysis ad obitum Othonielis effluerint anni 71. Iosue nec Iosue nec Seniorum annos separat ab ijs, qui Othonieli dantur. Iosue nonnulli senioribus istis à morte Iosue largiuntur 17. annos. Iosue Nicephorus Constant. 33. Seder Olam cap. 12. & Iulius Hilarionus sed ab annis Iosue non distinctos. Longum nec admodum vitæ senulorum hic opinaciones referre. Salius denique annos Seniorum tertegni, præuaticationis populi, & seruitutis sub Chusan ad 30. Othonielis annum protrahi posse concedit, inde annos 10. stabiliendæ & fructuæ ei enumerat, ac bene monet, se in dispartendis 40. annis Othonielis præteritis, non proferre exploratissimam veritatem, sed probabilibus coniecturis niti. Bonfrerius Iosue ultim. vers. 29. annos seniorum exirei posse in annos priores Othonielis, eo ferè modo, quo Salius non esse tamen improbabilem eorum opinionem, qui intra 17. annos adscriptos Seniorum superstitum tempora includunt: ita vt 11. vel 12. anni tantummodo tribuantur Principatui Iosue, reliqui vsque ad 17. annos, vt Calebo, Eleazaro, & si qui alij adhuc supererant: & 11. qui ex Aegypto iam 20. annum excefferant, & admiranda prodigia, quæ in Aegypto patrarat viderant, vt legitur Iosue 24. v. 31.

Obiectio.

6. Sed contra communem sententiam, quæ ab Exodo ad Tempus nos 480. recenset, obijcit non nemo, tam euidentem ac disertam eisdem dicum auctoritatem, quæ plures annos huic spatio tribuit, vt seruitutem terregnorum illa consilio, quam communis sententia inducit, violenter præterita ipsi contraria videatur. Nam Israëlita Regi Chusan 8. annis seruitutem quam Deus Othonielem ad tyrannidem opprimendam suscitaret: non 40. annis quieuit. Quin imò Israel ante seruitutem Mesopotamenam non seruitutem diebus Seniorum, qui longò vixerunt tempore post Iosue. Iosue 7. vers. 7. *Velim, inquit, mihi respondeant, si me idem Israellem Domino seruitutem malum in conspectu Domini.* Vnde concludit, dandos esse Senioribus seruituti 8. quieti terræ alios 40. atque ita à morte Iosue ad finem pacis sub Othoniele fuit, anni 58. computandi erunt. Hoc tamen re lum aut

declinari, aut explicationis non vsitatae clypeo excipi, aut etiam forte simili ca-
 su in aduersarium retorqueri potest.

7. Declinabitur, si quis neget 10. annos ab obitu Iosue ad primam seruitu-
 tem elapsos esse: unde enim constat Iosue praefecturam 14. annis gessisse, & inde
 usque ad istam seruitutem decennium effluxisse? quo iure tu 10. annos hic nu-
 meras, alius 8. plures, paucioresve numerabit. Deinde esto, sint 18. anni post
 mortem Iosue, usque ad id tempus, quo Deus Othonielem populo vindicem
 erantit, non idcirco tamen communis sententiae patroni eo adigerentur, vt
 concedantidem esse seruire Domino, & facere malum in conspectu Domini.
 Imo admittunt prius aliquot annos seruitum Domino, quam peccatum ido-
 lolatriae commissum, deinde ostēnium seruitutis transfactū, quam pax & quies
 terra obtineret, & Othoniel moreretur: affirmant nihilominus annos quibus
 terra quieuit dicitur, non ad solam quietem adaequatē, sed ad seruitutem et-
 iam & tempus seniorum referendos esse, sicut Exodi 12. v. 40. iuxta vulgatum
 & Hebraeum textum 430. anni, quibus filij Israel in Aegypto habitasse dicun-
 tur, ad peregrinationem Iacobi, Isaac, Abrahāe in Chananitide extenduntur.
 Adhibentur enim isti 430. anni, morā in Aegypto, non quod omnibus istis
 annis Hebraei in Aegypto morati sint, sed quod istos annos ibi compleuerint.
 Dicat, velim, qui communem sententiam sacrae paginae contrariam esse con-
 tendit, sitne idem Abraham & Isaac in Chananitide peregrinari, & filios Is-
 rael in Aegypto habitare? attamen tempus quo isti Patriarchae Chananāam
 incoluerant, est pars non habitationis in Aegypto, sed illius 430. anno-
 rum numeri quibus Israelis filij in Aegypto commorati dicuntur. Pari mo-
 do communis supputatio non confundit tempus seruitutis, cum tempore
 quietis, sicut confundi non debent 130. anni, quos Iacob in Aegyptum des-
 cendens habebat, cum annis, quibus eius posterij in Aegypto fuerunt: nihilo-
 tamen minus anni illi 130. cum alijs vnā in summam 430. annorum coa-
 lescent. Ita 40. annorum collectio Iud 2. v. 11. expressa, non est solius quietis
 terrae, sed earum etiam rerum, quae à versu 5. inclusiue, usque ad 12. exclusiue
 post excessum Iosue, gesta narratur, vt sit sensus: tempus quo mortuo Iosue
 Hebraei cum Chananāis, & alijs populis ibi recensitis habitauerunt, par-
 tium Deo, partim Baalim & Astaroth seruiuerunt, à rege Chufan oppressi fue-
 runt, & terra quieuit; 40. annorum *ἑξάδα* constituit. Sicut igitur 70. seniores
 terram Hebraeorum de habitatione filiorum Israel in Aegypto interpretati sunt,
 ita S. Augustinus & alij paulo ante q. 4. nu. 4. laudati quietem terrae sub Otho-
 niele non inuisitata interpretatione explanare possunt, & dicere non sic esse ac-
 cipendum, quasi hos omnes annos terra quieuerit, sed quia 40. annos, qui ab
 excessu Iosue transfierunt, quies terrae compleuit, vt in simili ex S. Augustino

Responsio

P.
PhilippiChronologia
Testamenti

A. IV

17

notauit capite II. Geneleos extremo. Itaque tempus affl. et ionis non est partem
 norum quietis, est tamen pars eorum annorum, quos terræ quies terminat.

Confirma
 sur.

8. Velim igitur aduersarius Pareo respondeat, quæretur. si ne idem Abrahæ
 Isaac, Iacobum in Chananitide versari, & filios Israel in Ægypto morantem
 rata 70. Seniorum interpretatione Parei petitionem declinauerit, eadem
 temur. Denique qui ab obitu Heli ad Enthronismum Dauidis annos 400
 putat, hunc nodum soluere debet, si rogetur an sit idem Republicæ Hebræo-
 rum iudice Samuele per 20. & aliquot annos gubernari, & eis Saul regnare
 dari. Vide, quomodo manserit apud Danitas Idolum Michæ omni tempore, quomodo
 mus Dei in Silo. Iud. 18. v. 31. Quam doctrinam Perauis lib. 12. cap. 26
 confirmat: De erate Iudith pauis accipe. In calce libri mansisse dicitur in domo
 centum & quinque, quod sic intelligendum est. ut ad centesimum quintum atatis
 haerit, non ut post coniugis obitum, tot annos vixerit. Quæ quidem loquendi ratio
 quens est in sacra literis: ut cum Exodi 12. v. 40. habitasse dicuntur Israeliti in Ægypto
 ri annis 430. hoc est rñs ducidos partem postremam in Ægypto transgressisse. Ita &
 uiratis annos postrema parti interualli illius attributos esse suo loco docuimus. Hæc

IUDICVM III. v. 8. & 11.

Itaque contra Israel Dominus tradidit eos in manus Chusan Rasabaim regis
 ramie, seruiueruntque ei octo annis. Hoc temporis spatium est pars illorum
 norum, de quibus ibid. v. 11. quieuitque terra 40. annis, & mortuus est Orlon
 tum q. præcedenti.

QVÆSTIO VI.

De annis 2.3.4. seruitutis ad tempora Iuda-
 cum reuocandis.

Declara-
 sur questio

1. Secunda seruitus fuit Moabitica de qua Iud. 3. v. 14. Seruiueruntque filii
 regi Moab decem & octo annis, & postea clamauerunt ad Dominum, quod
 eis Saluatorem vocabulo Aod. Ab hoc Aodo dicitur humiliatus Moab, & rñs
 quadraginta annis. v. 30. Rursus post mortem Aod, cum Hebræi suis
 iram Dei in se concitassent, oppressi fuere 20. annos à rege Chanani, Iud.
 c. 4. v. 2. Et hæc est tertia seruitus sub Iabin, quo deuicto, quieuit terra per
 ta annos. c. 5. v. 32. Quarta seruitus fuit sub Madian. 7. annorum. c. 6. v. 1. per
 terra quieuit per 40. annos, quibus Gedeon profuit. c. 8. v. 28. Non videtur autem
 fuisse Gedeon antequam libertatem populo afferuisset, exactis 7. annis
 seruiuerat Madianitis. Vnde nonnulli, ut Q. Iulius Hilarion, Nicephorus
 Cedrenus, deducunt annos seruitutis non spectare ad numerum annorum
 quibus terra quieuisse scribitur. Addit Perauis lib. 9. c. 32. iam expressis
 stimonis, ut non sine audaci aliquo facinore, imò verò manifesta diuinatione,